

[Udenrigsministeren.]

delse fremsatte Udtalelser skal jeg fremhæve, at England henviser til, at der findes visse — ikke særlig nævnte — Egne i Verden, hvis Urørlighed er af ganske særlig og vital Interesse for det britiske Riges Sikkerhed, og at det britiske Rige, naar der er Tale om at beskytte disse Egne mod Angreb, vil betragte sine Handlinger i saa Henseende som Selvforsvar. Noget Forbehold i denne Anledning i selve Traktaten eller ved dens Underskrift har den britiske Regering herefter ikke anset for nødvendigt.

England fremhævede derhos i sit Svar, at det i en Traktat af den foreliggende Art ikke kunde deltage uden i Forbindelse med Regeringerne i de selvstyrende britiske Lande og Indien; disse Lande modtog derefter Opfordring fra den amerikanske Regering til at indtræde i Forhandlingerne om Pagten og slutte sig til den som Signatarmagter.

Efter saaledes at have opnaaet de nævnte Magters Tilslutning til sit Udkast tilstillede den amerikanske Udenrigsminister den 23. Juni Magterne — og denne Gang til lige Frankrig — paa ny sit Udkast og indbød samtidig hermed de andre Locarno-Magter, den belgiske, polske og czechoslovakiske Regering til at være Deltagere som Signatarmagter, idet han ved saaledes at indbyde disse Magter til at medundertegne Traktaten vilde afskære Frankrigs Betænkeligheder med Hensyn til Forpligtelserne i Henhold til Locarno-Akterne. Traktatudkastet var ledsaget af en udførlig Note, hvori den amerikanske Regering officielt gentog de Erklæringer, som Mr. Kellogg afgav ved det omtalte Møde i *American International Law Society*, hvilke Erklæringer skulde tjene til at fjerne de franske Betænkeligheder ved at antage den amerikanske Formulering af Traktaten.

Overfor de franske Indvendinger, saaledes som de fremtraadte i det franske Traktatudkast og i den forudgaaende Korrespondance, har Udenrigsminister Kellogg saaledes anført følgende Betragtninger:

Der er intet i Traktaten, som gør Indgreb i Retten til Krig som Selvforsvar, der betragtes som en selvfølgelig Ret.

Mr. Kellogg fremhæver dernæst i en udførligere Argumentation, at Traktaten ikke er uforenelig med hverken Folkeforbundspagten, Locarno-Overenskomsterne eller de fra fransk Side anførte Neutralitets-Garanti-Traktater, og at det vilde være overflødigt at optage i Traktatens Tekst, at de andre Parter, hvis den brydes af een af Deltagerne,

er løste fra deres Forpligtelser overfor denne Stat. Udtryk for denne Tanke blev dog optaget i Traktatens Indledning.

Med Hensyn til den praktiske Fremgangsmaade til Afslutning af Traktaten fremførte Mr. Kellogg endelig, at det vilde foraarsage urimelige Vanskeligheder, om Traktaten ikke maatte træde i Kraft, før den var godtaget af i det væsentlige alle Verdens Magter. Det vilde nok være usandsynligt, at alle ikke skulde ville være med, men uden Hensyn dertil vilde Ikrafttrædelsen af en saadan Traktat mellem de store Magter være en praktisk Garanti imod en ny Verdenskrig.

Da Frankrig herefter kunde godtage Udkastet, blev det muligt dermed at skride til Undertegnelsen af Traktaten, hvilket som bekendt skete den 27. August paa et Møde i Paris mellem de paagældende Landes Udenrigsministre, og Traktaten er, som jeg allerede har sagt, her undertegnet uden noget Forbehold fra nogen Side.

Hele denne Noteveksling, som jeg i den forudgaaende Oversigt i Korthed har gjort Rede for, er offentliggjort og tilgængelig for enhver, som vil gøre sig bekendt dermed. Der er i denne Sag handlet med en Aabenhed, som er værd at lægge Mærke til, og det er derved lykkedes at samle Regeringerne i de forskellige Lande om at give deres Tilslutning til Pagten, en almindelig Tilslutning, som neppe havde paafølgt saa omgaaende, hvis ikke Tvivlsspørgsmaal med Hensyn til Pagtens Forstaaelse og Rækkevidde paa Forhaand havde været drøftet.

Naar det fra visse Sider har været fremført, at Vægten snarere laa paa Notevekslingen end paa selve Traktaten, vil jeg heroverfor fastslaa, at det afgørende ubetinget maa være selve Traktaten, hvis Tekst intet Forbehold indeholder. Det maa være denes — derunder selvfølgelig Indledningens — Ord, der danner Grundlaget for dens Forstaaelse, og Udtalelserne i Noterne kan kun benyttes som et Bidrag hertil, for saa vidt de ikke kommer i Modstrid med selve Traktatens klare Indhold. I øvrigt er der efter mit Skøn intet i disse, der er til Hinder for, at Pagtens Ord kan forstaaes i Overensstemmelse med deres naturlige Mening.

Med Hensyn til Rækkevidden af de enkelte Artikler skal jeg bemærke, at Artikel I, som sagt, indeholder en Fordømmelse af, at nogen Magt tager Tilflugt til Krig for at hidføre en Løsning af dens mulige Konflikter med andre Stater, og den indeholder dernæst en Erklæring, hvori samtlige Magter paatager sig en Forpligtelse til ikke at